

**ΑΠΟΨΕΙΣ ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΤΗΣ 12.02.2023 ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΔΕΙΞΗ Δ.Σ. ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ**

του
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ,
Πρωτοδίκη Δ.Δ.

Αγαπητοί Συνάδελφοι,

Ι. Είμαι απόφοιτος της 14^{ης} Σειράς της Εθνικής Σχολής Δικαστών και διανύω ήδη το δέκατο τέταρτο έτος της υπηρεσίας μου, έχοντας υπηρετήσει πέντε έτη στην επαρχία (Διοικητικό Πρωτοδικείο Τρίπολης) και τα υπόλοιπα στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, με θητείες τόσο σε ειδικό (του ν. 1406/83), όσο και σε γενικό τμήμα του Δικαστηρίου αυτού. Ευρισκόμενος, επομένως, λίγο πριν την προαγωγή στο βαθμό του Προέδρου Πρωτοδικών, συνειδητοποιώ απόλυτα το γεγονός ότι, στην εργασία μας, η πάροδος του χρόνου συνεπάγεται, ιδίως, την αύξηση των ευθυνών και τη διεύρυνση του αντικειμένου της. Παράλληλα, συναισθάνομαι πλήρως -ως προσωπικό, μέχρι σήμερα, βίωμα- την πίεση και την επιβάρυνση από την πολυετή παραμονή στον εργώδη βαθμό του Πρωτοδίκη, έχοντας υπηρετήσει πάντοτε χωρίς ελαφρύνσεις και έτερη απασχόληση, αντιμετωπίζοντας, όπως όλοι οι συνάδελφοι, όλο και πιο δυσχερείς και πολύπλοκες υποθέσεις, χωρίς ουσιαστική υλικοτεχνική υποστήριξη από την Πολιτεία (πλην του ΟΣΔΥΔΔ) και αναγκαζόμενος να προσαρμόζω διαρκώς το ρυθμό της εργασίας μου σε διάφορες - δικονομικές και άλλες (υπηρεσιακές)- απαιτήσεις του νομοθέτη και λοιπών παραγόντων, που συνήθως αποτελούσαν περιττές επιβαρύνσεις και αχρείαστα προσκόμματα στο να αφοσιωθώ απερίσπαστος στο δικαιοδοτικό μου έργο, αναπτύσσοντας, περαιτέρω, κατά τα λοιπά, ελεύθερα την προσωπικότητά μου. Ήταν, κυρίως, το τελευταίο η βασική αιτία της ενασχόλησής μου με τα κοινά πράγματα της Ένωσης, υπό την έννοια του ότι πίστευα ότι μπορώ να συμβάλω, με ρεαλιστικές, σημειόμορφες επιτεύξεις σε συγκεκριμένα πεδία, έστω και κατ' ολίγον, στη βελτίωση της καθημερινότητας της εργασίας μας, του ισχύοντος δικονομικού πλαισίου, στην προάσπιση των δικαιωμάτων μας ως δημόσιων λειτουργών -και δη αμέσων οργάνων του Κράτους- και, κατ' επέκταση, σε ένα αρτιότερο σύστημα απονομής δικαστικής προστασίας για τους διοικούμενους.

II. Εν όψει των ανωτέρω, με την ιδιότητά μου ως μέλους του Δ.Σ. της Ένωσής μας, εδώ και κάποια χρόνια, σε κάθε ζήτημα που τέθηκε προς επεξεργασία ενώπιον του Διοικητικού Συμβουλίου, κύριο μέλημά μου ήταν να διατυπώνω άποψη βασιζόμενη σε νομική επιχειρηματολογία, αλλά και με έρεισμα στην πραγματικότητα, όπως τη βίωνα καθημερινά στη δουλειά μας και όπως μου την μετέφεραν οι συνάδελφοι, των οποίων τα επιμέρους ζητήματα άκουγα πάντοτε με προσοχή, προσπαθώντας πάντοτε να συμβάλω στην επίλυσή τους, ενεργώντας παρόμοια με τον τρόπο που οφείλει κανείς να λειτουργεί στη διάσκεψη. Στα ζητήματα που τέθηκαν στο Δ.Σ. κατά καιρούς – και ήταν πολλά και κρίσιμα, ιδίως όσα αφορούσαν στο νέο Οργανισμό Δικαστηρίων και, εν γένει, στην υπηρεσιακή μας κατάσταση- πήρα θέση με γνώμονα τις πραγματικές ανάγκες του κλάδου και, κυρίως, τη διευκόλυνση της εργασίας μας, χωρίς ιδεολογικές προκαταλήψεις και μακριά από κάθε προσωπική στοχοθεσία –που, στο Κλάδο μας, άλλωστε, άγει νομοτελειακά στην απώλεια του πολυτιμότερου, που είναι η εκτίμηση των συναδέλφων. Επιδίωξα τη συναίνεση και τη «μεσότητα», με την αριστοτελική έννοια, δηλαδή την εξεύρεση των ορθών λύσεων, καθ' υπέρβαση τόσο των ελλειμματικών όσο των υπερβολικών συμπεριφορών και πεποιθήσεων, πάντοτε στοχεύοντας στην υλοποίηση συγκεκριμένων στόχων μέσα από την εύρεση κοινής συνισταμένης και ισορροπίας, που δεν στερείτο, ωστόσο, δυναμισμού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η εξαντλητική συλλογική εργασία που έλαβε χώρα για την προετοιμασία των θέσεων της Ένωσής μας, στο πλαίσιο της μακράς πορείας προς το νέο Οργανισμό Δικαστηρίων, όπου συνέβαλα και εγώ, κατόπιν εξαντλητικής μελέτης και συγκεκριμένης επιχειρηματολογίας, στην απαλοιφή προβληματικών ρυθμίσεων και στην εισαγωγή θετικών ρυθμίσεων. Έτσι, π.χ., πετύχαμε και εξορθολογίσθηκαν τα κωλύματα εντοπιότητας και συνυπηρέτησης, επανήλθαν βελτιωμένα οι εκπαιδευτικές άδειες αλλοδαπής, ορίσθηκε το δμηνο ως προθεσμία για την έκδοση των αποφάσεων (έναντι του δμήνου), κάτι το οποίο είχα ενθέρμως στηρίξει εξ αρχής, πάντοτε με το ορθολογικό επιχείρημα της ενοποίησης των προθεσμιών. Σε άλλες θεματικές, πάλι, αποτράπηκε η μετατροπή των επιμορφωτικών σεμιναρίων σε εξεταστικές περιόδους, με «βαθμολόγηση»/αξιολόγηση των δικαστών, ενδεχομένως και από δυνητικούς νομικούς παραστάτες διαδίκων, πάντως, δε, κατά παράβαση κάθε δικαστικής δεοντολογίας. Επίσης, ως προς τους νέους συναδέλφους, κρίσιμο υπήρξε το ότι

αποτράπηκε η ομηρία της διетуός παρεδρίας, καθώς και η εισαγωγή βαθμολόγησης της πρακτικής άσκησης με προκαθορισμένα ποσοστά και η κατηγοριοποίηση των αποφοίτων της Σχολής με κίνδυνο αλλοίωσης της επετηρίδας. Τα κυριότερα ζητήματα που απομένει να επιλυθούν –και θα επιλυθούν μόνο μέσα από τη συνεργασία της Ένωσής μας με τις λοιπές δικαστικές ενώσεις- είναι, ιδίως, η απρόσφορη και τεχνικώς μη λειτουργική “βαθμολόγηση” της δυσχέρειας των υποθέσεων από 1 έως 5 και η εξαφάνιση/αναίρεση αποφάσεων ως κριτήριο επιθεώρησης, που εμφανίζει, εκτός από σοβαρά τεχνικά ζητήματα, και ζητήματα αντισυνταγματικότητας, σε μια έννομη τάξη που ισχύει ακόμη ο παρεμπόμπων και διάχυτος έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων. Όλα τα ανωτέρω ζητήματα, όπως και αυτό του περίφημου Χάρτη Δεοντολογίας, κειμένου που θεώρησα εξ αρχής, εν πολλοίς, περιττού, εν όψει υφισταμένου επαρκούς θεσμικού πλαισίου, προσπάθησα να τα προσεγγίσω με ψυχραιμία και νηφαλιότητα, όπως προσήκει στο δικαστικό λειτούργημα, με γνώμες και ενέργειες, των οποίων προηγείτο μελέτη του θεσμικού πλαισίου και στη βάση πεποιθήσεων, που δεν διαμορφώνονταν προχείρως από διαδόσεις κ.λπ.

III. Ιδιαίτερα θέλω να σταθώ στον κόπο που καταβλήθηκε – και προσωπικώς- προκειμένου να αποτυπωθεί η αντίθεσή μας σε οποιαδήποτε απόπειρα κατάργησης/συγχώνευσης περιφερειακών Δικαστηρίων με το πρόσχημα του “εκσυγχρονισμού” της Διοικητικής Δικαιοσύνης και να επιτευχθεί εν τέλει η αποτροπή θεσμικών αποτυπώσεών της. Αναπληρώνοντας τον Πρόεδρο, περιέτρεξα τη Χώρα (Θεσσαλονίκη, Κρήτη, Γ.Σ. Αθηνών 12/22), ενημερώνοντας αναλυτικά τους συναδέλφους, θέτοντας το εν λόγω ζήτημα ευθαρσώς στους πλέον επίσημους φορείς, ενώ, παραλλήλως, επιτεύχθηκε ο απόλυτος συντονισμός των θέσεών μας με τη δικηγορική κοινότητα, όπως αποτυπώθηκε εναργώς σε κοινή Ανακοίνωση, που εκδώσαμε σε συνεργασία με τη Συντονιστική της Ολομέλειας των Δικηγορικών Συλλόγων. Οι συγκεκριμένες μου αυτές θέσεις αποτυπώθηκαν, άλλωστε, όχι σε κατ’ ιδίαν, αναμεταξύ μας, συζητήσεις, αλλά καταγράφηκαν και από την ίδια την Επιτροπή Πικραμένου, ενώπιον της οποίας και τις υποστήριξα. Παραλλήλως, συνέχισα τη δραστηριοποίησή μου για τη διοργάνωση επιστημονικών δράσεων της Ένωσης, πάντα σε συνεργασία με εκλεκτούς συναδέλφους (ενδ. ημερίδα για τη Μικρασιατική Καταστροφή κ.ά.) και διαχειρίστηκα τις διεθνείς σχέσεις της, διατηρώντας

συνεχή επαφή με τις ξένες Ενώσεις και εφαρμόζοντας δίκαιο, κατά το δυνατόν, και αντικειμενικό σύστημα επιλογής στα, κατά καιρούς διοργανούμενα, σεμινάρια στην αλλοδαπή, με απόλυτο σεβασμό στις οδηγίες των εκάστοτε διοργανωτών και με αποτέλεσμα την έντονη αποτύπωση των ελληνικών συμμετοχών.

IV. Ένα ξεχωριστό ζήτημα, για το οποίο εργάσθηκα εντατικά, το οποίο εκκρεμεί και θεωρώ όλως κρίσιμο, σε σημείο που να αποτελεί αυτοτελώς κίνητρο για την υποψηφιότητά μου, είναι ο εξορθολογισμός της αρμοδιότητας των Δικαστηρίων μας. Η Δικαιοσύνη πρέπει να είναι κοντά στον πολίτη και το διοικούμενο, να παρέχεται άμεσα και ποιοτικά. Αυτό δεν θα γίνει με την απόσυρση της δημόσιας παρουσίας των Διοικητικών Δικαστηρίων από τις υπάρχουσες έδρες τους, αλλά με την ενίσχυσή της, την οποία πρέπει να εξυπηρετεί η τεχνολογία και όχι να λειτουργεί ως πρόσχημα για τη συρρίκνωσή της. Έτσι, παράλληλα με τη λελογισμένη διεύρυνση της πρόσβασης στη διοικητική δικαιοσύνη – δεν εννοούμε με αυτό, φυσικά, την επιστροφή στις αλήστου μνήμης εποχές του παραβόλου των 4,50 ευρώ, με το πλήθος των απερίσκεπτων ένδικων βοηθημάτων-, καθώς και με τον εξορθολογισμό της υλικής αρμοδιότητας (π.χ. θέσπιση της αρμοδιότητας του Τριμ. Δ.Πρ. επί ανακοπών με αντικείμενο άνω ορισμένου ποσού και, αντιστρόφως, υπαγωγή των σφραγίσεων καταστημάτων υγειονομικού ενδιαφέροντος στην αρμοδιότητα του Μονομελούς), πρέπει να εξορθολογίσουμε την τοπική αρμοδιότητα, με στόχο, πράγματι, ο πρωτοβάθμιος δικαστής να εκδικάζει περί τις 100 υποθέσεις ετησίως και ο δευτεροβάθμιος περί τις 50, όπως ισχύει και σε έννομες τάξεις, που μας προβάλλονται και ως παραδείγματα. Πρέπει επειγόντως, λοιπόν, να προχωρήσει η θέσπιση της αποκλειστικής αρμοδιότητας του Δικαστηρίου του τόπου της κατοικίας του ασφαλισμένου και του συνταξιούχου για τις διαφορές του ν. 702/1977 και, δευτερευόντως, επί αγωγών των άρθρ. 105-106 ΕισΝΑΚ, του τόπου του ατυχήματος (τούτου οριζόμενου σε σχέση με την Π.Ε. όπου εδρεύει Διοικητικό Δικαστήριο), κατ' αποσύνδεση από την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει η αρχή η αρμόδια προς συντήρηση κ.λπ. της επίμαχης οδού. Τέτοιες είναι οι τομές που χρειάζεται ο χώρος και ιδού πεδίο δόξης λαμπρόν για τις νέες τεχνολογίες, με την άμεση ψηφιοποίηση των φακέλων του e- ΕΦΚΑ προς διευκόλυνση της αποστολής τους.

V. Τέλος, μετά από δώδεκα έτη μισθολογικής υποχώρησης και φορολογικής καταμεταχείρισης εκ μέρους όλων των Κυβερνήσεων, με πρόσχημα τα Μνημόνια, ήρθε ο καιρός για βελτίωση της μισθολογικής μας κατάστασης και με τρόπους άλλους, πέραν της δικαστικής οδού. Μετά την άρση της παρακράτησης της εισφοράς αλληλεγγύης, πρέπει να «κλειδώσει» η αύξηση των αποδοχών μας, σε ρεαλιστικό πλαίσιο και με λήψη υπ' όψη των συνθηκών που επικρατούν στην ευρύτερη κοινωνία, ξεκινώντας από τμήματα αυτών που τυγχάνουν και ευρύτερης συναίνεσης (π.χ. επιδ. βιβλιοθήκης κ.ά.). Όσο για το 13^ο και 14^ο μισθό, η διεκδίκησή τους απαιτεί, αντικειμενικά μιλώντας, μακρόχρονη και μεθοδική προσέγγιση. Αν, βέβαια, η εν λόγω παροχή χορηγηθεί σε οποιαδήποτε κατηγορία μισθωτών του Δημοσίου, τη λύση θα δώσει, με γνώμονα το, συνταγματικώς κατοχυρωμένο, μισθολόγιό μας, το Ειδ. Δικαστήριο του άρθρου 88 παρ. 2 Σ. Παράλληλα, πρέπει να εστιάσουμε εκ νέου και σε χρόνια προβλήματα, όπως είναι, ιδίως, (α) η μεταστέγαση των Διοικητικών Δικαστηρίων Πειραιώς, με ταυτόχρονη πίεση για επίλυση των ζητημάτων υλικοτεχνικής υποδομής σε όλα τα Διοικητικά Δικαστήρια της χώρας, (β) η θεσμοθέτηση σύνταξης αναπηρίας για τους συναδέλφους, που ήταν από τα πρώτα ζητήματα που εισηγήθηκα ως μέλος του Δ.Σ., και (γ) η κάλυψη των τεράστιων υφιστάμενων κενών στις θέσεις των δικαστικών υπαλλήλων.

VI. Αγαπητοί Συνάδελφοι, όλα τα παραπάνω, αλλά και άλλα προβλήματα που ενδεχομένως θα ανακύψουν κατά την επερχόμενη, κρίσιμη, διετία, μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε μόνο έχοντας πλήρη επίγνωση της θεσμικής μας ιδιότητας, καθώς και του ότι η - λειτουργική ιδίως- ανεξαρτησία μας είναι φύσει οχληρή στους εκάστοτε κυβερνώντες. Θα τα καταφέρουμε μόνο με συνεργασία και ομόνοια, με αποκλειστικό γνώμονα την επίτευξη του κοινού σκοπού. Η επιτυχία της Ένωσης δεν εξαρτάται από μεμονωμένα πρόσωπα, από αφηρημένες ιδέες, από αλυσιτελείς ενδοστραφείς εκδηλώσεις. "Είμαστε εις το «εμείς» κι όχι εις το «εγώ». Και εις το εξής να μάθομεν γνώση, αν θέλομεν να φκιάσομεν χωριόν, να ζήσομεν όλοι μαζί.", κατά την πηγαία φράση του Μακρυγιάννη, που αποδίδει τόσο παραστατικά την επιταγή των καιρών μας (και) στο χώρο της Διοικητικής Δικαιοσύνης. Προσωπικά, δεν με ενδιαφέρουν οι ιδεολογικές πεποιθήσεις και οι προσωπικές ενασχολήσεις κανενός συναδέλφου, αρκεί να διαθέτει δύο απαραίτητα στοιχεία: α) προσήλωση στα δημοκρατικά ιδεώδη και β) πίστη στη συνταγματική

νομιμότητα. Ορμώμενοι από τα δύο αυτά, μπορούμε να εργασθούμε ομαδικά, με λόγο ορθό και νομικά συγκροτημένο, για να πετύχουμε απτά, ρεαλιστικά και συγκεκριμένα επιτεύγματα, που αφορούν όντως το πεδίο της δράσης μας και παρέχουν άμεση διευκόλυνση των συναδέλφων στην άσκηση των δικαιοδοτικών καθηκόντων τους.

VII. Αγαπητοί Συνάδελφοι, θέλω, καταληκτικά, να επαναλάβω ότι, για μένα, η δικαστική ιδιότητα αποτελεί από μόνη της μεγάλη τιμή και ευθύνη. Για να χρησιμοποιήσω τα λόγια του Ποιητή, «ιδιότητα δεν έχ' η ανθρωπότης τιμιότεραν». Θα είναι ακόμη μεγαλύτερη τιμή και ευθύνη αν μου εμπιστευθείτε ξανά μια θέση στο Δ.Σ. της Ένωσής μας, προκειμένου, με την εμπειρία που έχω αποκομίσει έως τώρα, τη σοβαρότητα, τον ορθολογισμό και την αφοσίωσή μου στο Σώμα, να προσφέρω, κατά τις δυνάμεις μου, στην κατεύθυνση της ευόδωσης των δύο βασικών της σκοπών και, συγκεκριμένα, αφ' ενός, της βελτίωσης της εργασιακής καθημερινότητας των συναδέλφων, με παράλληλη διαφύλαξη της λειτουργικής και προσωπικής ανεξαρτησίας τους και, αφ' ετέρου, της οικοδόμησης και διατήρησης ενός συστήματος διοικητικής δικαιοσύνης επ' ωφελεία του ελληνικού Λαού και προς δικαίωση των προσδοκιών όλων μας.

Σας ευχαριστώ θερμά,

Νικόλαος Δρακόπουλος, Πρωτοδίκης Δ.Δ.